

Перевдягання душ

Борис Олійник

I

Тих відспівають,
а вони – живі
У наших душах, квітах, у крові...
А ці співають! –
хоча душа у них – яма.

...Дивлюся,
як поважно, хазяями
Вони статечно всілись на траві
В непогрішимої вірі, що – живі.

Та й спритно ж ви нової затягли!
Не встигли обізватись треті півні,
Як над устами, що співали пінку,
Козацькі вуса з викрутом лягли.

А покажіться, хлопці, як ви є –
Мої колись близькі, тепер –
колишні?
Гай-гай, видовище таке невітшне,
Та що подієш – час бере своє:

Сивесенькі.
І зуби вже – не креш.
І серце ледь не вискочить з орбіти.
То нащо б так за молодими бігти?
Себе і час, на жаль, не обженеш.

Онуки, у загонистій ходьбі
Оглянувши на вас,
беруть на жарти:
– Пощо мінять їм, як штани,
штандарти?
Вже ж треті поміняли, далебі,
Впродовж лише останньої доби, –

Та й зникли за юначий обрій свій...
Сидять, захекані, мої колишні.
- Не наздогнали? - запитав утішно. -
А може, і не варт смішити світ?

А може б, дати серцю одійти
Від мінъбища корогвами на стяги?
Бо вернуться онуки із розваги -
І не впізнають, де чиї діди?

...Та раптом з Волги потягло -
і враз
Загелготіли, як сполошні гуси, -
І вमितь сховалися козацькі вуса
Під борода, косоворотки й... квас.

З Дніпра війнуло - матінко моя:
У змиг злиняли злякані кафтани,
І вже тіла їх облягли жупани -
Ну хоч пиши з натури Мамая!

Дихнуло Еміратами - і вмент
Уже клянуться ревно на Корані.
І над чалмою
в правовірній шані
Зелений стяг розкрилюється в лет!

А як Сінайський шмагонув парчу -
Ураз припали до Звізди Давида.
І ти ж дивись:
устигли ще завидна
Переметнутись до Стіни по колу
Перевдягання душ.
А душі ж - голі,
Як в морзі...
Але те вже - не столу.

Бо що це ми і справді завели?
Уже й Шевченкові до кольок смішно:
Мовляв, зійшлися начебто ж... колишні,
А й досі не сідають за столи?

II

Ану-м стинай “московській” яничарці
Голівку з пліч
та булькнем в три стволи!
То що, колеги,
вдаримо по чарці
За те, що ви
живі...
колись були?

...За п'ятою
оплачемо Україну.
Та зчинимо гризню
за булаву
І спишемо
недолю і руїну
На клятих інородців та Москву.
А як не стане вранці похмелиться
(Ще й сало закотилось у траву),
Одне одному вчідим по мазницях
І пошлемо когось...
по мирову.

Під щедрим кумпанійським Водолієм
Ми знову зберемося за столи
І десь на третім раптом прохмелієм:
Чи ми жили,
чи просто відбули?

...Та вихор знявся – і пішло кружляти
Перевдягання душ і тілесе.
І хтозна: вус чи бороду чіпляти,
Чи – про випадок – вкупі те і се.

Кому годити і кого судити –
Не добереш без пляшки і... Москви.
То краще наливайте вже, сусіде,
Та й почнемо із першої глави.

І – разом:

Ану-м стинай “московській” яничарці
Голівку з пліч,
та булькнем в три стволи!
То що, колеги,
вдаримо по чарці
За те, що ви живі...
колись були?